

TREBA VERIŤ, ČI VEDIETŤ?

Nikto nevie a nikdy nebude vedieť úplne všetko. Je to fakt a nič s tým nenarobíte. No nie je to až tak dôležité. V kontexte v ktorom žijeme svoj život je vždy omnoho dôležitejšie chcieť vedieť pravdu, ako iba chcieť nejakej „pravde“ veriť. Je to nepríjemné, ale toto presvedčenie môžete jedinec získať len vlastnou osobnou skúsenosťou a tvrdým hľadaním klamstiev.

Pravda nemusí byť absolútna. Už to, že sa viac blíži k pravým hodnotám človečenstva, alebo skutočnému fungovaniu sveta, môže byť vyšším prínosom. Tvrdý obal pokrývajúci lživú pravdu sa už bude môcť pomaly odstraňovať. Navyiac niekto s rovnakou frekvenciou mysle to možno použije, rozvinie, zdokonalí, poopraví a ešte viac priblíži k absolútnu. Chápem, že sa zástancom teórie jedinej, absolútnej pravdy určenej akýmsi kolektívom vyvolených otvára nožik vo vrecku, ale to je normálne. Vieme veľmi dobre, že všetci, ktorí hlásajú len účelovú pravdu, musia byť nervózni, ak im ju niekto spochybňuje. Musíme zákonite z ich strany očakávať represie, očierňovanie zosmiešňovanie, spochybňovanie, pranierovanie, ale aj trestanie. Poznáme ich cieľ, preto to chápeme.

Pravda potom asi nie je pre všetkých, iba pre tých, ktorí ju potrebujú, alebo hľadajú. Pravda sa nevnučuje, iba ponúka. Dáva sa nezištne. Kto ju nechce, nech nechá tak.

Môžete veriť napríklad biblii, ak viete ako naozaj fungujú aplikované Zákony otroctva? Účelovosť, zákernosť, parazitizmus a genocídny princíp Morského, Kontinentálneho, Obchodného, Kánonického a ďalších práv sa vám nezdarujú dostatočným dôvodom, aby ste aj v tomto prípade aspoň zbystrili svoju pozornosť? Dokážeme si, že ide len o primitívne účelové deformácie.

Ak viete, na aký účel boli a sú rabské právne princípy zneužitú, tak potom kde beriete presvedčenie, že tentoraz je to iné a proste tu treba zase len veriť. Napríklad Biblia je na to priam určená, aby sa jej jednoducho iba verilo a punktom. S pôvodnou vierou a tobôž s vedením nemá veľa spoločného...

Pritom biblia je len mnohokrát revidovaný zlepenec mýtov, dogiem, legiend, prorociev a účelovo upravených, ťažko dokázateľných historických faktov s obrovským morálnym vnútorným nesúlalom. Nájdete tisíce kritických analýz, ktoré vám na uvedené skutočnosti otvorene poukazujú.

Nebudeme sa teda zaoberať tým, čo je už dobre známe a skúsme si rozobrať podstatu veci z iného zorného uhla. Z pohľadu účelového rabstva.

Všetky pôvodné **relígie boli účelovo zmenené a sprivatizované.**

Väčšinou sa viera akože posudzuje z hľadiska monoteizmu alebo princípov božských panteónov. Teda či je Boh a stvoriteľ jeden, alebo ich je viac. Ale toto členenie nie je kľúčové a len odpútava pozornosť. Skutočná podstata je niekde úplne inde. Ide v skutočnosti o to, **či je stvoriteľ, vyšší princíp priamo v nás** a nesieme si istinu jeho ducha cez rodovú líniu so sebou, **alebo nám niekto „ducha“ láskavo daruje.** Nie je to len cirkevná záležitosť. Úroveň ducha údajne dostaneme krstom, svätým prijímaním, birmovaním, zasvätením, vysvedčením, maturovaním, diplomovaním, prijatím do lôže, iluminovaním, cechovaním, menovaním a pod. Stačí že sa niečo nabíľujete, prejavíte poslušnosť, podriadenosť a prijmete stanovené mantinely a budete v nich poslušne fungovať. Budete vedec...

Obe koncepcie duchovna sú potom takéto:

V prvom prípade ste Človekom od narodenia a stačí vám prijať rodové vedomie a vedenie, teda stačí otvoriť ducha vyššiemu vedomiu a poznaniu, počúvať hlas rodu, riadiť sa radami starších. Človek sa potom už riadi a rozhoduje slobodne a úplne sám.

V druhom prípade niekto iný ihneď po vašom narodení za vás rozhodne, či budete ovca, občan-ovčan, asociál, alebo nejaký zdanlivo slobodný človek. Aj tak všetko akože riadi vševidiaci a všetrestajúci Boh. Úloha človeka je bezvýznamná. Hra na demokratické voľby a pravidlá výberu do rôznych stavovských klubov potom dokonale zodpovedajú potrebe hierarchického ovládania spoločnosti, kde slobodným nie je v podstate nikto. Keby to tak bolo, 99% svinstiev vykonávaných na Zemi by okamžite zmizlo. **Klanom vybraní „schopní“ totiž musia byť schopní naozaj všetkého. Musia byť schopní ísť v prípade potreby proti vlastnej rodine, vlastnému rodu, vlastnému národu, vlastnému štátu, vlastným voličom, vlastnej strane a aj vlastným názorom.**

Pyramída riadenia sveta ide smerom hore a končí úzkou skupinou inváznikov, ktorí na vrchol postavili toho vybraného, toho „svojho“ boha, prostredníctvom a pre ktorého sprivatizovali všetko, vrátane ľudských duší a všetkých náboženstiev. Preto bol vymyslený monoteizmus, preto nám bola doktrinovaná teória jediného vládcu nebies. Vznikla **doktrína Boha sídliaceho mimo nás**, všetko riadiaceho cez vyvolený národ a všetko ovplyvňujúceho. Vďaka tomu sa aj prostredníctvom biblických textov legalizuje princíp legálneho otroctva. Politický, právny a finančný systém potom primitívne obchádza platné Kony a dohody a vyvoláva akúsi ilúziu, že takto umožňuje uzurpátorom cez fatálne klamstvá sa vyhnúť zodpovednosti a prípadným následkom.

No nie je to také jednoduché. Vyvolený národ nie je vôbec jednotný. Úhlavný boj o to, kto a ako vysoko sa bude viezť na chrbtoch gojov (korenných ľudí) vyvoláva u nich nezmieriteľné konflikty. Sebaoslobodzujúce holocausty boli vždy len dočasným riešením. Ťažko totiž dnes pri informačnom boome budete vysvetľovať ortodoxným a usilovným členom vyvoleného národa, kde sa vlastne zakaždým podelo všetko to zlato, ktoré každých 77 rokov korporátneho cyklu poctivo zbierali na výstavbu nového božieho chrámu pre nový Jeruzalem? Dokedy budú veriť svojej lživej elite? Ved' tá už nestíha vyrábať a následne plniť všetky tie pôvodné a novodobé proroctvá, astrologické predpovede, číselné kódy, božie znamenia, rituálne obete, politické vraždy, ktorými držia svojich rodných v strachu. Boja sa ešte vôbec Armagedonu, ktorý si hlúpo naplánovali, aby uverili, že všetko je vždy predom dané a tak v poslednej dobe vystrárajú fatálne nezmysly v snahe zaplátať evidentné prešľapy vo výklade Talmudu, Kabaly, kníh Prorokov a kmeňových dohôd. Niektorí z nich sa už z tohto titulu chcú kajat', ortodoxní sa dokonca chcú vrátiť k pôvodným hodnotám viery, ale elita sa bezhlavo reže a rúbe ďalej a kántri aj vlastných...

Ako už viete po prečítaní príslušnej kapitoly o Morskom a Rímskom práve, otrokom sa stávate úplne dobrovoľne. Aj keď z nevedomosti. Ja by som pritvrdil, že je to vždy prostredníctvom hnusného vedomého klamstva. Väčšina ľudí to však tak chce mať, nechcú za seba a svoju rodinu niest' žiadnu zodpovednosť. Ale neberie sa žiaľ absolútny ohľad na tých, ktorí takto žiť nechcú. Bol by to totiž hrozný precedens, keby sa pustili z rúk opraty aj u tých, ktorí si skutočnosť, že sú otrokmi plne uvedomujú. To by potom mohol chcieť slobodu hocikto! Hrôza!!!

No hej, poviete mi, každý je len zbytočne múdry, každý len kritizuje, ale ako ináč by sa to dalo v rozháranej spoločnosti lepšie robiť, to nepovie už nikto.

Správne, uznávam tieto argumenty. Ale riešenie podľa mňa tu je.

Ľudia sa budú prebúdzat' len veľmi pomaly. Mnohí sa dokonca nikdy neprebudia. Ale musia dať šancu aspoň svojim potomkom. Našťastie čisté, nepoškvrnené duše sa nám rodia v poslednom čase ako na páse. Bohužiaľ, zotrávajú v čistote iba kým sú deťmi. Potom ich zhltnie systém ako malinu.

Začať by sme však mohli úplne jednoducho. Začnime napríklad od nastolenia povinnej informačnej pravdy. Kiež by platila a prišla do reality teória Armagedonu, podľa ktorej budú neľudia označení znamením zvera na ruke, alebo na čele a tak klamári a bezcharakterné svine budú viditeľní na prvý pohľad. To by proces prerodu nesmierne ul'ahčilo!

Keď to nebude, bude to ťažšie...Ale čo už...

Po terajšej riadenej svetovej kríze a po páde ekonomickej pyramídovej hry však môže prísť čas aj na radikálne zmeny. Bezcharakterné zvery vo vláдах a korporáciách sveta sa nám prezentujú a odhaľujú čoraz zjavnejšie.

Po zrušení otroctva a to hlavne zrušením platnosti účelového výkladu Morského práva, bude nutné **správne aplikovať aspoň to Rímske a Kontinentálne právo**. Kánonické právo cirkvi nech je dobrovoľné a môže prirodzene dožiť. Aj nevyliciteľné ovce totiž potrebujú svoj košiar a tak to fungovalo takmer vždy. **Nech však potom nezávidia prebudným. Je to ich voľba.**

Členovia spoločenstiev suverénnych ľudí po svojom oslobodení môžu postupne neberať vplyv a silu a pomaly pohnúť verejnou mienkou na cestu k pravde a morálke.

Všetko by sa konečne malo začať robiť bez zakrývania a prekrúcania, nie ako je tomu teraz.

Povedzte, bolo by až také ťažké „uzákonit“ povinnosť **zvoliť si slobodne napríklad rodový stav?**

Čo by na tom bolo komplikované a náročné, keby každý rodič pred zapísaním svojho dieťaťa do matriky, prípadne aj pred cirkevným krstom musel absolvovať jasné a neskreslené poučenie a musel sa slobodne rozhodnúť o tom, či chce svoje dieťa zveriť na výchovu cirkvi, či štátu, alebo sa o neho bude zodpovedne starať úplne sám. Každý by musel povinne poznať všetky dôsledky svojho rozhodnutia:

Chceš byť dobrovoľne občan, chceš mať Ústavu a občianske práva? Chceš nech štát vychová tvoje deti, tebe a členom tvojej rodiny dá prácu, dôchodok a potrebnú starostlivosť? OK.

Alebo:

Chceš byť dobrovoľne suverénny slobodný človek? Ale pozor! Budeš sa o všetko starať sám, vychováš si sám svoje deti, postaráš sa o svoju rodinu, postaráš sa o ich zdravie, rozvoj a živobytie. Si si plne vedomý, že nedostaneš dôchodok od štátu a prácu si musíš vytvoriť a získať sám?

K tomuto cieľu by sa muselo ísť postupne, prelínaním systémov:

Najprv by sa vytvorili vo vnútri štátu **spoločenstvá slobodných suverénnych ľudí**, ktoré by sa spoločnými silami potom postarali o výchovu, vzdelanie a zdravie všetkých slobodných detí zo štartovacieho korporátneho balíka napríklad z IRS účtu a neskôr už z vlastných prostriedkov a výnosov štátu.

O ostatné deti a občanov by sa tak, ako doteraz staral štát, alebo v potrebnom meradle aj príslušné cirkvi, ak niekto po tom túži.

Kantóny-oblasti slobodných suverénov by boli integrovanou súčasťou štátu so zvláštnym, ale previazaným ekonomickým postavením. Toto však bude podrobne rozvedené v ďalšom.

Aby sa nezneužíval klamlivý výklad preukázania statusu živého človeka, bolo by potrebné zmeniť režim v pôrodniciach a matričný režim. Oslobodiť od povinnosti školskej dochádzky deti suverénov, s možnosťou slobodného výberu, ako je to napríklad u cirkevných škôl na Slovensku.

Všetky deti po dosiahnutí veku 14 rokov by museli pred získaním občianskeho, alebo kantónneho preukazu absolvovať **poučenie o statuse slobodného živého človeka a statuse občana.**

Počíta sa s možnosťou mladých občanov sa vlastným rozhodnutím presunúť do takej vzdelávacej kategórie, kde dostanú reálnu ponuku. Ak totiž ich rodičia-občania súhlasia, môžu sa stať bezplatnými študentmi, či budúcimi tovarišmi aj v spoločenstve suverénnych ľudí. Prečo by občania nemali mať právo presunúť svoje deti na vyššiu stavovskú úroveň, ak ich deti majú k tomu potrebné vlohy a je o ne v suverénnych stavoch reálny záujem?

Nový systém nesmie byť diskriminačný, ale nemôže byť nárokovateľný. Rozhoduje jedine talent a schopnosti, žiadne peniaze, známosti, úplatky.

Suverénni ľudia môžu zase svoje deti inklinujúce k remeselným, umeleckým, alebo technickým zručnostiam kľudne zveriť štátu, alebo štátnym odborným školám, akadémiám a učilištiam, ale samozrejme za úhradu, alebo na základe osobitnej zmluvy.

Rovnaké podmienky na vyššie vzdelanie by platili aj po dosiahnutí dospelosti. V suverénnom spoločenstve by však muselo o prestupe do štátnej školy, univerzity, rozhodnúť spoločenstvo, nakoľko

by bolo nutné riešiť úhradu nákladov a posúdiť aj vhodné ideologické podmienky daného študijného odboru. **Záujmy spoločenstva a ideológia slobody a suverenity sú totiž prioritné.**

V štáte je to vždy len „demokratický“ kompromis, kde sa rozvoj musí prispôbovať tým menej schopným jedincom, čo je logické a nutné, ale devastačné.

Pre talentovaných študentov-občanov prijatých do vzdelávacích štruktúr spoločenstva, by sa vzdelávanie poskytovalo zdarma a v určitom dospelom veku by bolo prípustné uzatvárať aj manželské vzťahy, ktoré by rozšírili základňu slobodných ľudí. Do spoločenstva však by mohol byť v počiatočných štádiách vniknúť ktokoľvek, bez ohľadu na vek, alebo manželský stav. Jedinou podmienkou pre prijatie do spoločenstva by bolo dosiahnutie dostatočného vedomia a potrebného čistého charakteru a preukázanie reálnych tvorivých schopností. Rozhodovalo by sa ohľadom vstupu všetkými hlasmi, neskôr podľa dohodnutého kľúča. Vhodná by bola aj skúšobná doba. Spoločenstvo by sa o štartovacie podmienky prijatého člena plne postaralo v primeranej a dostatočnej miere.

V spoločenstve slobodných ľudí by platila branná povinnosť a domobrana by bola povinnou súčasťou vzdelávacieho procesu. Naproti tomu **v štáte** pre občanov by tento proces riešila Ústava a osobitné zákony prijaté občanmi s možnosťou veta zo strany spoločenstiev.

V slobodnom spoločenstve, či v regionálnych spoločenstvách by samozrejme neplatili Občianske zákony ani Ústava štátu, ale nesmeli by slobodní ľudia do nich nijako rušivo zasahovať. Iba ak v rámci slobodného využívania paralelných občianskych práv pri pobyte mimo kantón. Paralelné práva by boli stanovené osobitnou zmluvou so štátom.

Spoločenstvá by boli vnútorne riadené len suverénnymi dohodami a nedeformovaným Rímskym a Kontinentálnym právom.

Systém by postupne pomaly, s rozvojom počtu suverénnych ľudí, prevzal antickú štruktúru riadenia a nekonfliktného súžitia popísanú v nasledujúcich častiach.

Ako teda bude nutné **preformátovať terajšie nedokonalé spoločenské vzťahy?**

Tu je nutné sústrediť pozornosť aj do vnútra komunit suverénnych ľudí:

Viacnásobné hrubé a vedomé porušenie Konov a suverénnych dohôd by sa v najkrajnejšom prípade trestalo až vylúčením zo spoločenstva suverénov. Nositeľom prvého stupňa spravodlivosti by bola rodina, ktorá by bola povinná vnútorne si vyriešiť každý exces zo strany jej člena. Ak by sa problém opakoval, riešil by to rod a rodová rada a nakoniec až najvyššia rada spoločenstva. Každopádne by odpadol problém s molochoom súdov a neobchádzala by sa neprípustnosť súdenia človeka človekom. Poškvrnenie rodu cez hociktorú rodinu a jej jediného člena by bolo v spoločenstve suverénov veľmi nepríjemné a preto by sa každý staršina rodu zákonite účinne postaral o poriadok a dobré meno rodu. Takto to bolo vždy a takto to má byť. Samozrejme deti sa nesmú trestať, ale naproti tomu je nutné ich účinne vychovávať! Úcta k rodičom, k rodu a ku všetkým členom spoločenstva vrátane úcty k sebe je základom úspechu. Výchova musí riešiť aj vzťah k občanom štátu, **nesmú sa vytvárať pocity nadradenosti. Tá sa smie prejavovať len prevahou v reálnych schopnostiach a morálnych vlastnostiach.**

Toto všetko totiž doterajší spoločenský systém zámerne rozbil na mraky. Takže sa ani trochu nečudujme, že máme pocit, že čisté a uvedomelé slobodné spoločenstvo sa nám javí ako chiméra.

Našťastie nie je. Ak ho budú tvoriť naozaj prebudení ľudia, úspech je viac než zaručený:

V slobodných „antických“ spoločenstvách „patricijov“ nebola síce žiadnou dohodou stanovená povinnosť pracovať, ale bola absolútna povinnosť sa rozvíjať, vzdelávať, skúmať a tvoriť. **Bola povinnosť sa starať o svoje telesné a duševné zdravie, aj o zdravie a blaho svojich detí, manželky, pomocníkov v svojej domácnosti a aj celej svojej rodiny.**

Nikto z patricijov si teda nevolil žiadnych občianskych zástupcov, nikto z nich neplatil dane, pokiaľ bol korenným suverénnym obyvateľom svojej krajiny. Ba práve naopak. Štát, mestský štát, či republika, ako korporatívne zriadenie volených tútorov musel slobodným ľuďom, ktorí nevyužívali ich opatrovateľské služby platiť výnos za využívanie ich podielu na majetku korenného územného

teritória. Suverénne spoločenstvo malo dokonca nárok na zodpovedajúce miesta **v občianskom senáte**, či parlamente a malo právo z nadhľadu, cez vybraných senátorov zasiahnuť, ak sa evidentne poškodzovali záujmy občanov, alebo ak občianska vláda nefungovala voči občanom s náležitou starostlivosťou a dostatočne hospodárne, alebo zasahovala do suverenity patricijov.

Tu vzniká otázka, že to síce znie celkom fajn, ale z čoho by také nové spoločenstvo malo v súčasnej dobe žiť a prosperovať, keď nebude v ňom takmer nikto pracovať v duchu uspokojenia základných životných potrieb členov. To sa všetci budú len vzdelávať a rozvíjať? Čo budú potom jesť? Budú mať na školy, lekárov, právnikov, pekárov, údržbárov, oblečenie a podobne?

Ak vás táto otázka náhodou napadla, tak ste stále nepochopili, ako to v antickom období fungovalo a mohlo by aj teraz fungovať a to len v rámci neprekrútenej platnosti Rímskeho práva. Chce to asi jasnejšie vysvetlenie, aj keď o tom sa v tejto knihe už neraz hovorilo.

Skúsme si teda uvedomiť jednu veľmi významnú skutočnosť: Takmer každý gójsky, t.j. korenný kontinentálny občan tejto planéty je až do morku kostí presvedčený, že sa na tento svet narodil hlavne preto, aby od ukončenia vzdelania až do dôchodku len v pote tváre pracoval. Veria tomu aj neveriaci, teda ateisti...

„Dobrotivý a láskavý“ stvoriteľ nás tu údajne poslal makať, obvykle aj tam, kde nás to ani trochu nebaví. Obvykle aj tam, kde nič netvoríme a kde tupo opakujeme jeden a ten istý pracovný úkon až do bezvedomia. Stvoriteľa akoby nezaujímali naše tvorivé schopnosti a danosti. Je to divný patrón...

Dovolí, aby náš talent posudzovali tí najneschpnejší z neschpných. Vraj tak to má byť!

*Je každý z nás k tomuto presvedčeniu tvrdo vedený už od útleho detstva. Veríme tomu, lebo to je principiálna poučka neustále aplikovaná na každého otrocka. Je to cieľavedome aplikovaný, takzvaný **biblický princíp fungovania sveta**. Je to trest za akýsi hrozný, nenapraviteľný hriech!*

Aby sme boli otrokármi podľa platných Konov jasne informovaní, tak tento hriech je jasne popísaný v Starom zákone ako hriech poznania. Je to všeobecne známe „jablko poznania“. Ibaže ani náznakom nešlo o sexuálny kontext, ako sa nám podsúva.

Hriech v skutočnosti podľa uzurpátorov neustále pácha každý, kto chce vedieť, ako tento svet funguje, chce vedieť načo tu sme a čo je hlavným cieľom nášho bytia. V moderných formách otroctva sa potrebný vzťah preklopil napríklad do známych fráz: „Socialisticky pracovať rovná sa socialisticky žiť“ „Každému podľa zásluh a vykonanej práce“ a podobne. Plebs sa podľa toho musí riadiť, verchuška samozrejme nie, čo je lacná forma odmeny poskytovaná systémom za ich tútorstvo. V „demokratických“ spoločnostiach je to ešte sofistikovanejšie:

Najprv sa vytvorí systém, ktorý bude vytvárať a potom účelovo kupčiť s prácou. Pre produktívnu časť sa umelo vytvorí len toľko pracovných možností, aby bolo možné veľkodušne pridelovať prácu a bola o ňu dokonca mierna bitka. Pre parazitov sa naproti tomu vytvorí mnohé umelé pracovné posty a produkčným občanom-gojom poskytnú nimi nanútené služby. Ospravedlňuje sa to údajnými spoločenskými potrebami vždy v prospech niekoho a niečoho... Vždy je to však len v prospech systému:

„Aby ste nadšene jasali, dáme vám nárok na prácu, vzdelanie a zdravotnú starostlivosť hoci aj do Ústavy. Postavíme vám diaľnice, detské ihriská aj tam kde to nepotrebuje. Všetko dokonale sprivatizujeme. Prijatím ústavy a volebnou účasťou sa už nikdy nedokážete oslobodiť z občianskeho otroctva a tútorstva. Vy ste to nadšene a demokraticky chceli a my sa o vás teraz nadšene a demokraticky postaráme, aj keby sa vám to hoci aj nepáčilo.“ Rozhodnú tí, ktorí to vymysleli a schvália tí, ktorí tomu najmenej rozumejú...

Preto je vnášanie demokratických ideálov, hoci aj vojenskou, alebo revolučno-ideologickou cestou kdekoľvek po celom svete tak dôležité. Veď aj napríklad obyvatelia Bieloruska majú právo na získanie nesplateľných hypoték, na neriešiteľné zadĺženie štátu, odstránenie potravinovej a produkčnej samostatnosti. Každý Bielorus má právo byť bezdomovcom, prísť o dôchodok, o byt a hoci aj stratit plnú zdravotnú starostlivosť... O tom je demokracia. Každému treba dať čo chce, aj keď to

nechce...Vláda kuchárov, dlhových sľučiek, a predstaviteľov cudzích tajných služieb je to, čo by si mal skúsiť aj každý Bielorus.

Takto spotvorené to však donedávna na svete nebolo.

Preukázali sme a poskytli dôkazy, ako nás riaditelia sveta v historických záznamoch obrali o nejakých 1250 rokov pomerne nedávneho „zlatého veku“. Ten akože ani nikdy nebol... Zvyšok sa hrubo, ale priehľadne sfalšoval. Pre pripomenutie:

Strojcovia nového svetového poriadku niekde po reálnom roku Ad i 2400, po zinscenovaní globálnej katastrofy, ktorá zničila zatajenú Antickú civilizáciu, dostali príležitosť v rámci globálneho resetu urobiť svet podľa svojich predstáv. Naviazali letopočet späť presne o 1000 rokov dozadu, aby sa ľahšie dali falšovať mapy, nápisy, pamätníky a listiny. Mapy a listiny z roku 400 sa posunuli dopredu na rok 1400 (píše sa i400 bez bodky) a chýbajúca etapa dejín vzniklá pred tým, sa využila na vytvorenie naivných rozprávok o príchode Slovanov, expanzii Maďarov, Osmanov, vzniku barbarských časov, vojen, morových rán, a následnej idilickej záchrane slovanských barbarov cestou kresťanstva. Začal sa znova písať letopočet zámerne v štýle Ad i4XX a tak z dejín zákonite vypadla napr. celá etapa obrovského rozmachu Tartarie a jej postupný prechod do celosvetovej Antickej únie riadenej z Hyperborey. To je práve tých chýbajúcich prvých 1000 rokov dejín sveta.

Po kataklizme cirkevní historici Antické trosky po rýchlom očesaní, úprave, alebo výmene nápisov presunuli dejovo pred náš letopočet a to rovno až do staroveku a tam neustále strašia archeológov. Práve táto neskutočne vyspelá, pomerne nedávna doba nám dala Rímske antické právo. Len naivný tupec môže veriť, že sa dlho, dlho akosi údajne staroveké Rímske právo v progresívnej podobe nepoužívalo a potom ho niekto v dokonalej podobe vytiahol z primitívneho staroveku a pomocou neho až dnes preformátoval svet.

V skutočnosti vďačíme za to renesancii a osvieteným hnutiam, ktoré pomerne rýchlo po globálnej potope sa vrátili k antickým hodnotám.

V tzv. následnej „Predpotopnej“ dobe (cca 1463- 1790) ľudia „osvietení“ okrem iného aj Rímskym právom, vyrazili z rúk cirkvi a anglosaských inváznikov opraty riadenia sveta. Začali tvoriť vyspelú globálnu predpotopnú spoločnosť a vrátili svetu aj vyššie vedomie spoločenskej spravodlivosti cestou vytvorenia impéria Petra Veľkého a Kataríny Veľkej. Celé toto historické obdobie je z 99% sfalšované. Skupina inváznikov preto nútene išla cestou tvorby a aplikácie Pirátskeho a Morského práva, nakoľko Kony a dohody im nedovoľovali legálne si uplatňovať kontinentálne práva na pôdu a prírodné zdroje, ako si to predstavovali po zinscenovanej katastrofe. Zbýjali a kradli na mori...

Aj samotná matka cirkiev hľadala riešenie. Jeden známy pápež na začiatku predpotopnej doby preto vymyslel ľstivú doktrínu, že nedávna antická kataklizma sprevádzaná globálnou potopou znova spláchla „božou vôľou“ všetkých ľudí a **kto sa formálne neprihlási že žije, tak je vlastne mŕtvy.** Cirkev môže mať majetok utopenca „dočasne“ v správe, ak bude tento akt spečatený formálnym nákupom a predajom jeho duše v sedemročných lehotách Rímskeho práva (krst, sväté prijímanie, birmovka). Kontinentálne práva a majetky živých utopencov bude cirkev iba dobrodušne a nezištne spravovať a bude sa denne modliť k Pánu, aby sa o svoje svetské statky nikdy nikto nezaujímal. Slovensko je intenzívne v hľadáčkiku záujmov Vatikánskej stolice, nenapadá vás prečo? Že by nám konečne chceli vyplatiť výnosy? To asi ťažko...

Takže sa už môžeme vrátiť do antického právneho, správneho a hodnotového systému. Tu je princíp:

Ak si dostatočne vyspelý a dokážeš si sám seba dostatočne uvedomiť a vieš pochopiť, že nemusíš byť ovca, nesvojprávny občan, alebo otrok, potom máš právo sa o svoj rodový majetok starať aj sám, alebo najlepšie v kolektíve rovnakých vyspelých ľudí. Nie je to o tom, že si nejaká šľachta, alebo máš modrú krv, alebo sa násilne povyšuješ nad druhých, ako ti to invázne doktríny podávajú, aby ťa mohli oplúvať pojmami oligarcha, alebo aristokrat a preto ich vložili do rozprávok starovekej doby. Tieto nadávky a

charakterové deformácie si inváznci vymysleli pre seba a svoju krvnú skupinu implementovanú do svojho nového svetového poriadku.

Na to, aby si bol na svojej korennej zemi absolútne slobodný máš bytostné právo, ale len vtedy, ak si naozaj Človek. Ide o Tvoje najvyššie konické, nie falošné kanonické právo. Len ti nesmie chýbať duch, poznanie, tvorivosť, sebakontrola, zodpovednosť a musíš ukázať, že naozaj svoje veci spravovať vieš. Preukázať „že vieš“ bolo nutné kedysi napríklad aj v tovarištvách slobodomurárov, až kým tieto lóže znalých majstrov nesprivatizovali inváznci a neobrátili voči nám. Tak ako všetko na čo len počas posledných 250 rokov siahnete.

Rovnaké prekrútenie pojmov nastalo aj v pojme „Res Public“ a aj ohľadom výkladu demokracie.

Republika nikdy nebola obchodná korporácia vlastnená nadnárodnými súkromnými lichvármí, ako je tomu teraz, ale to bola naozaj „vec verejná“. Na kontinentoch sa dobrovoľne tvorili slobodné republiky a mestské štáty riadené slobodnými Ľuďmi. Slobodní Ľudia svoj kontinentálny podiel tvorený plochou územia, delený počtom korenných obyvateľov vyjadrený v bonite mohli vkladať do slobodných štátnych útvarov. Ľudia, ktorí boli súčasťou štátneho útvaru a absolútne dobrovoľne nechceli si svoje kontinentálne práva uplatňovať priamo, alebo to dokonca nevedeli, mali možnosť si na to zvoliť zástupcov. Tak sa dobrovoľne ocitli v statuse občanov. **Dnes sme občanmi otrokárskeho korporácií úplne všetci a nikto sa ani nepýta, či to vôbec chceme.**

Aby sa vám to neplietlo, striktné si oddel'te pojem **slobodný človek a občan**. Obaja majú korenné práva na kontinentálnu pôdu a jej výnosy, ibaže nie obaja ich chcú spravovať sami.

A pozor na pojem demokracia. Je to zámerne tiež veľmi prekrútené.

Demokracia bola vládou Ľudí a nie vládou z vonka nasadených opatrovníkov dobrovoľných oviec-občanov, ako je tomu teraz. Ešte raz, v antike prirodzene vládli suverénni Ľudia.

Prečo? Lebo to vedeli.

Môže sa nám z terajšej perspektívy zdať nespravodlivé, že občania, ktorí tiež doniesli štátu kontinentálny vklad nemali v antike najvyššie práva a priame volebné právo. Sami totiž dobrovoľne to tak chceli a sa nechali zastupovať, hoci aj niekým spomedzi seba a tomu dali mantinely.

Zástupcov do senátu a hlavu štátu totiž volili slobodní Ľudia a delegáti zvolení občanmi podľa kľúča zohľadňujúceho podiel skupín obyvateľov. Niečo podobné prebieha v Amerike v rámci prezidentských volieb a nikoho to neirituje. Právo byť slobodným Človekom mal predsa zaručené každý, ale musel to chcieť a musel preukázať že to vie. Ani dnes vám srdce nemôže operovať kotolník. A pritom v parlamente a vo vláde dnes v rámci tzv. demokracie kľudne sedieť môže.

Aj voliť dnes môže každý, kto má diery v zadku a nikto sa nepýta, či vie čo robí. Vždy to preto dopadne tak fatálne. Čo je na tom spravodlivé, že všetci ostatní sa musia demokraticky podriaďiť? Hovorí sa, že v antickej dobe nemali ženy volebné právo. Nie je to celkom tak. Vysvetlíme si to na príklade malého mestského štátu.

Všetko sa odvíjalo od rodín a rodových väzieb. Ak hlavou slobodnej rodiny bol otec, slobodný Človek, zodpovedný za celú svoju rodinu, volil len on a v mene celej rodiny. Ak zomrel, volil najstarší syn, alebo išla voliť vdova. Bola to vnútorná záležitosť rodiny. Sila hlasu bola zohľadnená počtom členov rodiny. Takže ženy sa na scéne zákonite objavovali pomenej, ale v systéme rodu rozhodovali a niekedy veľmi podstatne. Rozhodovali za rod. Rodinné výlety k volebnej urne, do ktorej sa dnes pochovávajú všetky túžby a nádeje sa vtedy nekonali...

U mestských štátov potom chodili voliť staršínovia rodov. Zájmy rodu boli posvätné, takže sa nestávalo, že by niekto išiel proti nim a tak ani neboli zbytočné spory. Medzi slobodnými Ľuďmi bola nesmierna hanba preukazovať neschopnosť urobiť si v rode a v rodine poriadok.

V občianskom statuse to bolo takmer rovnaké, výstup vôle rodu, rodiny šiel cez rodinnú hierarchiu, akurát že občanom slúžili profesionálni zástupcovia, ktorých si občania pre spravovanie svojich majetkových a občianskych práv volili. Aby sa občania nehádali, vypracovali si presný súdny systém, ktorý poznáme ako Rímske právo. Životná úroveň občanov a slobodných Ľudí sa veľmi nelíšila, bola iná, veľmi priaznivá doba, dostatok zdrojov a energií. Dokonca bolo pravidlom, že občania mali viac

hmotných statkov a viac si užívali a dopriali. Slobodný človek sa totiž snažil byť primerane asketický, hýriacimi občanmi zákonite pohrdal, pretože svoje životné poslanie smeroval úplne inde. Mieril k duchovnu, k umeniu, k vlastnej tvorbe, zušľacht'ovaniu ducha a tela súčasne, rozvíjaniu rodových vzťahov, výchove detí, riešeniu spoločenských vzťahov a podobne. **Vedel, že na to tu na tomto svete vlastne je!!!!**

A čo ten strašný pojem „otroci“, ktorý nám terajší vládcovia naviazali, ako odstrašujúci príklad z tej doby? Samozrejme ako vyzdvihovaný príklad amorálnosti a neľudskosti. Klasika, ako vždy. Veľmi dobre autori tohto informačného produktu vedia, že tento strašiak bol dielom Pirátskeho a Morského práva a praktizoval sa výhradne z ich strany pri plienení kontinentov a kolonizácii území.

Je pravda, že najnižšia kategória, nižšia kasta v antickom poňatí naozaj definovaná bola a týkala sa nekorených ľudí, nemajúcich kontinentálne majetkové práva. Takže nomádi, inváznici, obchodníci, putovné pracovné sily, cigáni a bohužiaľ ani členovia vyvoleného národa nemohli mať ani občianske práva. Nič do štátu rodovo nedoniesli, tak prepáčte! Nevidím v tom nič zlé, nespravodlivé, podlé a diskriminačné. No žiaľ oni to nie tak videli, vidia a budú vidieť a teraz sa nám zrejme za to tisíc násobne mstia. Preto antický systém musel padnúť riadenou, umelo vyvolanou kataklizmou o čom píšeme podrobnejšie aj s dôkazmi v kapitole o histórii.

Ešte viac však inváznikov v tej dobe popudzovala tá neskutočná antická mravnosť, duchovnosť a spravodlivosť tej doby, ktorá im nesmierne uberala možnosti uplatniť svoje gény na morálne a finančné rozvrátenie, zotročenie, zadĺženie, čo je ich **hlavným a jediným celoživotným poslaním**. Nákup voľných duší a zber negatívnej energie sa im nedaril a pirátske zisky im už neprinášali potrebné zdroje. Aj cirkev zbierala len charakterový odpad a ten bol duševne aj telesne degenerovaný. V danom počte nemohol zaistiť, že sa invázne gény zachovajú a hrozilo, že sa zopakuje osud degenerovanej Lemurie. Navyiac im antický svet na základe zlých skúseností pripravil dodatky Rímskeho práva, ktoré ich vymedzovali v spoločenstvách mimo priestor a tak vytvárali im gettá blízko územia, alebo pod hradbami mestských štátov, za ktoré žiaľ museli platiť. No a teraz musíme im za pobyt na našom vlastnom území a vykrádanie našich zdrojov na revanš platiť my... A učia nás, že takto to bolo vraj tisíc rokov a je to správne. To je tá reálna demokracia. Takto to vraj chcel náš stvoriteľ... Ani trochu sa vám to nezdá zvrátené?

Likvidácia antickej spoločnosti síce znamenala obrovskú devastáciu fyzických, morálnych a materiálnych hodnôt. No našťastie skaza netrvala dlho. Doslova návrat z kamennej doby trval len niekoľko desaťročí a Ľudia naštartovali nové zlaté tzv. Predpotopné obdobie. Nebolo plne slobodné, ale aj tak vadilo nesmierne inváznikom. Stačilo im iba 5 korporátnych období po 77 rokov a nová kataklizma bola zinscenovaná znova. Dôkazy, príčiny a technické aspekty nájdete v predchádzajúcich kapitolách tejto knihy.